

Datum: 04.09.2026

Medij: Danas

Rubrika: Dijalog

Autori: Dr Milan A. Kovačević

Teme: Zoran Drobniak

Naslov: Ide Crvenkapa kroz Srbiju

Napomena:

Površina: 590

Strana: 14

Ide Crvenkapa kroz Srbiju

Dr Milan A. Kovačević

HUMORESKA

Ide Crvenkapa kroz šumu, kad odjednom, pred nju iskoči vuk. Ona strugne na drvo, kad ono vuk kaže:

- Crvenkapo, siđi, neću ti ništa!

- Ma daj, ne truni. Misliš da nisam čitala priču. Ja siđem, ti me pojedeš.

- Šta ti pada na pamet, ja sam Vuk Karadžić. Siđi slobodno.

Siđe Crvenkapa, kad ono, stvarno Vuk Karadžić.

Nastavi ona dalje šumskim putićem sa puno rupa, kao da ga je pravio lično Drobniak i to posle nekoliko čašica srpskog eliksira. Zna se, gde je dobra rakijica tu je negde i Drobniak. Putić je, dakle, bio izlokao, što i nije čudno, jer gde ima lokanja i put bude izlokao. Bio je i bez bankina. Za njih uvek nedostaju sredstva. Otišla su na ugradnju koja je poslednjih godina uvek prisutna pri izgradnji - po sistemu: „gde god je izgradnja, tu je i ugradnja“.

Ipak, put je bio izdilačen jer se provlačio kao kroz tunel (sličio je na Manojla) od stoletnih stabala koja su bila ukrašena nalepnicama raznih veličina na kojima je pisalo: „STUDENTI POBEĐUJU“. Toliko je bilo zalepljenih nalepnica da kad bi neko hteo da ih skinje taj bi morao da „odlepi“. Idili su narušavale jedino plastične kese koje su letele na sve strane nošene vetrom. Zbog toga Crvenkapi padoše na pamet reči ekološki otreznujuće pesme glumca Gagija Jovanovića: „Ko li to baca smeće dok po šumi šee?“

Iznenađeno se pojavi nevelika grupa ljudi, Crvenkapa je zaključila da su sa Kosova, jer su nosili srpske zastave i pevali: „Kosovo je Srbija“. Uz to, znala je da je odavno sa Kosova krenulo mnoštvo ljudi na miting SNS-a da bi podržali nekog Acu Srbina. Oni nikad nisu stigli ni na jedan od mnogih mitinga koji su se u međuvremenu održavali. Grupa je delovala dezorijentisano, umorno, neuredno, verovatno zbog dugotrajnog i iscrpljujućeg marširanja. Povremeno bi uzvikivala: „Aco, svrbi me! Aco, svrbi me!“ Crvenkapa je pretpostavila da su zbog dugotrajnog marša i nedostatka higijenskih sredstava zapatili

nekakvu bakterijsko-gljivičnu infekciju. Otuda taj svrab, a njega kao i sve drugo, zna se, može da reši jedino Aca Srbin - rodila ga majka - koga su zbog toga svesrdno dozivali. (Znali su oni da Aca Srbin nije lekar. On je mnogo više od toga. Onomad je za vreme korone podučavao lekare kako se koriste novi respiratori, koje je im je i nabavio i isporučio putem svojih „specijalnih“, što međudržavnih što krimogenih, veza. Nabavka, isporuka, obuka - po sistemu „all inklusiv“. Za cenu ne pitaj, zdravlje je u pitanju.) Nebrojano puta su se ljudi sa Kosova i Metohije prevarili u iščekivanju pomoći od njega ali im, izgleda, još nije došlo iz d****a u glavu.

Taman je grupa zamakla za krivinu, hodajući u nekom svom zanosu, a iznad puta se pojavio ogroman transparent. Pisalo je: „SRBIJA POBEĐUJE“.

Crvenkapa je sabrala 2 i 2 (nalepnice i transparent) i zaključila da kada STUDENTI POBEĐUJU tada automatski i SRBIJA POBEĐUJE.

Taman je Crvenkapa završila ovo sabiranje, kad pred nju iskoči vučić. Crvenkapa nije znala da to nije bilo ništa neobično jer je on ljudima iskakao i iz frižidera, a redovno se pojavljivao, čak i više puta dnevno, u različitim televizijskim programima i na nacionalnim frekvencijama (više od 300 puta od početka ove godine). Ponekad bi preuzimao ulogu voditelja kad nije bio zadovoljan pitanjima koje su mu postavljali ti voditelji, iako često i pod njegovim direktnim tutorstvom, ili kamermanom koji ga nije snimao pod pravim uglom ili u gro planu. Nije on samo voditelj, on je i reditelj, ali onaj vrhovni, većine ljudskih sudbina sa ovih prostora.

Crvenkapa, uplašena, uspela je da se nekako dokopa drveta, jer ipak je vučić mali vuk, razmišljala je. U tom trenutku joj na mobilni telefon stiže

Uža specijalnost mi je najavljuvanje izgradnje kanalizacione mreže za Borču - tu sam majstor, ne za kanalizaciju nego u ubeđivanju narodnih masa da samo što radovi nisu počeli. I tako, više puta. Ranije sam najavljivao fabriku tehnološki najnaprednijih čipova vrednu, brat bratu (jer ništa bez brata), oko milijardu dolara

upozorenje od strane MUP-a da građani Srbije treba da se čuvaju SNS prevare... ili je pisalo SMS. U svakom slučaju, očigledno su u pitanju neki ovejani prevaranti, zaključila je. A i ovaj ispred nje joj je tako izgledao (nažalost, mnogima nije). I zato ga upita:

- Ko si bre ti?

- Siđi Crvenkapo, valjda si čitala priču. U njoj nema sveznajuće, predmetne, nadležne institucije, a to sam ja. Nemoj ništa da se plašiš, evo da te malo oslobodim mogu da ti kažem da će za pet godina prosečna plata u Srbiji da bude 3,2 puta veća od one u Hrvatskoj, penzije u Srbiji već sad su veće nego one u Nemačkoj, Norveškoj i ko zna gde još, kako to reče (i ostade živa) teta Ana (Brnabić), sa naglaskom na ovo „teta“. U poslednja dva dana imamo najveći rast BDP u Evropi. To sve možeš da proveriš kod svoje babe kod koje si upravo krenula (sveznajuća institucija na delu - znala je da je Crvenkapa pošla kod babe).

- A što su ti, institucijo, oči tako velike, stalno uperene u daljinu i nešto kolutaš njima?

- To ja gledam u budućnost širom otvorenih očiju da bih spoznao sve opasnosti koje vrebaju Srbiju i na vreme ih predupredio. Zato ja ne idem na godišnje odmore, ni na more i jedva stižem da odem tamo gde car ide peške; stalno sam na braniku otadžbine tako da

ljudi u Srbiji ne moraju uopšte da brinu, a pogotovu da razmišljaju (to treba isključiti - već na tome rade BIA i POLICIJA) o bilo čemu, tu sam ja. A gde sam ja, tu je i država. Drugim rečima, država to sam ja. Hmmm... Ovo mi nešto zvuči poznato.

- A što su ti usne tako velike?

- To je zato što često ljubim dečicu u kosicu na raznim otvaranjima deonica puteva (neke i po više puta), na polaganjima kamena temeljaca fabrika, ustanova, na posetama raznim regionima, krajevima, mesnim zajednicama, sokacima. Uža specijalnost mi je najavljuvanje izgradnje kanalizacione mreže za Borču - tu sam majstor, ne za kanalizaciju nego u ubeđivanju narodnih masa da samo što radovi nisu počeli. I tako, više puta. Ranije sam najavljivao fabriku tehnološki najnaprednijih čipova vrednu, brat bratu (jer ništa bez brata), oko milijardu dolara. U tim i sličnim žustrim ubeđivanjima usne mi se dodatno suše i nekako budu veće. Nešto slično kao kod Pinokija; njemu raste nos, a kod mene usne.

- A što su ti ruke krvave?

- Nisu mi, Crvenkapo, ruke krvave. Ne bi bilo logično, jer postoje mnogi ljudi koji bi svesrdno prihvatili (podrazumeva se uz odgovarajuću materijalno položajnu kompenzaciju) da imaju krvave ruke umesto mene, a znaju da ću ih ja kao svenadležna institucija zaštititi od svake odgovornosti. U mnogim situacijama je to provereno. Sistem je vrlo jednostavan: ruka ruku mije i svima ruke čiste i interesi zadovoljeni. Tu je važna i voda (kad ruka ruku mije) ali ne ona sa Gazivoda. Tamo se ruše objekti i kuće srpskih porodica. Neki me podsećaju da sam svojevremeno u Briselu govorio: „Pričajte šta hoćete ali Gazivode ne dam“. Ja kažem pa šta i dalje ostajem pri tome.

I dok si rekao: „STUDENTI POBEĐUJU“ Crvenkapa skoči sa drveta, ubeđena da ispred nje nije nadležna institucija... za njen odlazak do babe. Veselim korakom, poskakujući, nastavi izlokanim Drobniakovim putem ka kućici svoje bake u šumi. Htela je da proveru da li baba može da izađe na predstojeće izbore kao što joj je telefonom obećala. Tada joj je baba rekla: „Sine, STUDENTI POBEĐUJU KAKO SRBIJA NE BI IZGUBILA“.

Pametna neka baba...

Autor je redovni profesor (u penziji) Elektronskog fakulteta u Nišu

